

desembre 2013—; *Condicions per a deixar el Temple Parroquial per a Concerts*—BOBV, núm. 2.924, març 2003—...);

Que cada any se celebri, almenys i sempre que sigui possible, una Missa en el dia del titular de la Capella;

Recordo finalment que, un cop donada aquesta llicència, queda exclòs que la susdita capella privada es destini a altres finalitats no autoritzades (cf. CIC 1.229) i que, tal com estableix el cànon 1.224 §2 del CIC, no pot ser destinada a usos profans sense l'autorització de l'Ordinari.

Ho decreto i signo a Vic, el dia 27 d'octubre del 2015.

+ Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe

Maria Font i Montanyà,
Vice-cancellera i Vice-secretària general

HOMILIES

> JORNADA DIOCESANA – DIA DE LA CATEDRAL

Catedral de Vic // 20-9-2015

1Ma 4,52-59 // Ef 3,2-12 // Jn 4,5-24

Sr. Degà i membres del Capítol,
Germanes Serventes del Senyor i de la Verge de Matará, al servei de la catedral,
Srs. Arxiprestos,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Religiosos i religioses,
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

La primera paraula que brolla del meu cor, en aquests moments, dirigida a tots i cada un de vosaltres, és: Gràcies per ser-hi! Gràcies per haver acollit la invitació a participar en el Dia de la Catedral. La vostra presència i la vostra participació joiosa i fidel manifesten el que deia sant Joan Pau II: «L'església catedral és el símbol i la llar visible de la comunitat diocesana presidida pel bisbe que hi té la seva càtedra... A la càtedra del bisbe, descobrim Crist, Mestre, que, gràcies a la successió apostòlica, ens ensenya a través dels temps» (Joan Pau II, Madrid, 15-6-1993).

Avui, de manera solemne i amb la participació dels preveres i diaques i fidels d'arreu de la diòcesi, celebrem l'aniversari de la dedicació d'aquest temple amb el cor agraït pel do d'aquesta nostra catedral. En la primera lectura hem escoltat com Judes i els seus germans macabeus van decidir que cada any celebrarien amb alegria les festes de la dedicació de l'altar del temple de Jerusalem, després d'haver-lo consagrat de nou, ja que els pagans l'havien profanat. L'aniversari de

la dedicació de la nostra catedral de Sant Pere de Vic té aquest any una recordança especial, ja que pel desembre de l'any 1815, dotze anys després de la seva consagració, moria el bisbe que la va construir i la va dedicar, Francesc Veyan i Mola. Amb l'aniversari dels dos-cents anys de la mort d'aquest gran bisbe de la nostra història diocesana, iniciem el projecte *Episcopus*, una sèrie d'accions i celebracions que ens han de portar, a tots els qui formem la nostra Església de Vic, a donar una mirada agraïda al nostre passat, per viure amb passió el present i albirar el futur amb esperança. El Senyor no ha abandonat mai aquesta seva Església. Amb aquesta esperança caminem vers el futur. Al llarg dels temps, persones com el bisbe Francesc Veyan han sabut, amb la força de l'Esperit que condueix l'Església de Crist, donar la resposta adequada en cada repte de la nostra història, enmig de les vicissituds de l'Església i del món. I nosaltres, ¿sabrem donar, o millor encara, estem donant la resposta que el Senyor vol en aquests moments de la nostra història? Demanem humilment al Senyor que tingui pietat d'aquesta seva Església, que és gran en el do que porta, però, al mateix temps, petita en la pobresa dels qui som els seus membres. Demanem sense parar el do de l'Esperit Sant perquè ens il·lumini i ens doni la seva força amorosa per a ser de veritat l'Església de Crist, als inicis del segle XXI, en aquesta terra beneïda de la diòcesi de Vic.

Sant Agustí, en una homilia en la dedicació d'una església, expressa la joia de la dedi-

cació d'una nova casa d'oració: «Aquesta és la casa de les nostres pregàries; nosaltres mateixos som casa de Déu. I, si nosaltres som casa de Déu, ens edifiquem durant la vida perquè a la fi del món siguem dedicats... El que aquí ocorria, quan aquest edifici anava creixent, ocorre, i no de diversa manera, quan els qui creuen en Crist es congreguen. Pel fet que creuen, és com si fossin pedres de les muntanyes, que hi són arrencades, o tronc dels boscos, que hi són tallats; quan són catequitzats i batejats, agafen una figura; és com si en els dits dels obrers i dels artesans fossin allisats, alineats, escairats. Ara bé, la casa de Déu no la formen fins que no els encaixa la caritat. Si aquests tronc i aquestes pedres no s'uneixen en un determinat ordre, si no entren pacíficament en contacte, si en unir-se, en certa manera, no s'estimen, a l'edifici no hi entrarà ningú. Perquè, quan veus que un edifici té les pedres i les bigues ben travades, hi entres sense cap risc; no et fa por que s'ensorri» (*Sermó 336*).

«Els encaixa la caritat», ens ha dit sant Agustí, a tots i cada un dels membres d'aquest edifici que és l'Església, Casa de Déu. Germans estimats, cal que ressoni una vegada més entre nosaltres el manament nou del Senyor: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat* (Jn 13,34). El manament nou de l'amor sempre és nou, i per això sempre ens l'hem de recordar els uns als altres. Perquè del desig autèntic d'estimar-nos els uns als altres depèn que el nostre testimoniatge

evangelitzador sigui creïble. En efecte, com deia sant Agustí, solament si totes i cada una de les pedres i les bigues estan ben travades per l'amor, hi entrarà una persona sense cap risc. Certament que ens estimem els uns als altres, però hem de créixer més i més en l'amor efectiu i afectiu entre nosaltres. Santa Teresa de Jesús ensenyava: «El amor jamás está ocioso... no se ha de echar a dormir» (*Moradas*, VII 4, 10). El testimoni atge de l'amor dels uns pels altres és la primera i necessària condició per a ser de veritat deixebles i missioners de Crist.

Avui donem el tret de sortida al segon curs del Pla Diocesà de Pastoral, *L'alegria d'evangelitzar*, i som convidats a avançar més en la nostra aventura missionera. Ens proposem d'anar a l'encontre de l'altre en la distància curta, en el tu a tu, on sovint —massa sovint!— callem per vergonya, per pudor, perquè pensem que no interessa. És a dir, ens proposem de viure el «tu a tu» de l'evangelització vivint la caritat primera, que és donar l'Evangeli. Sant Pau, en el fragment de la carta als Efesis que hem escoltat, ens parla del misteri secret, del misteri de Crist: *Des d'ara, per l'evangeli, tots els pobles, en Jesucrist, tenen part en la mateixa herència, formen un sol cos i comparteixen la mateixa promesa*. L'àngel Gabriel va dir a Tobit i al seu fill Tobies: *És bo de guardar el secret del rei, però les obres glorioses de Déu les hem de revelar i d'enlitzar* (Tb 12,7). El secret de Crist ens ha estat revelat, manifestat, no perquè el guardem com un secret, sinó perquè tots

els homes puguin escoltar-lo dels nostres llavis i de la nostra vida i hi puguin trobar la salvació. Aquest secret solament podrà ser conegut si el qui el coneix el comunica a un altre. Germà i germana, si de veritat en el teu cor hi habita Crist, és a dir, si en el teu cor creus que ell és el Messies i amb els llavis confesses que ha ressuscitat, et salvaràs (cf. Rm 10,9); però la certesa del camí de salvació es manifesta amb les obres de caritat i, d'aquestes, la primera és donar l'evangeli a un altre germà. No val a dir: «Jo ja ho he fet o no sé com posar-m'hi.» Siguis qui siguis i siguis on siguis, has de portar l'evangeli al cor del teu germà que no el coneix o no el viu d'acord amb les seves exigències.

En el fragment evangèlic hem escoltat com Jesús es fa trobadís amb aquella dona samaritana que anava al pou de Sicar a cercar aigua. Sí, es fa trobadís, ell no defuig de deixar-se trobar, no defuig d'anar a trobar les persones, sense cap distinció: homes i dones, nens i grans, sans i malalts, justos i pecadors, amics i enemics. Sí, és que ell ha vingut a cercar i a trobar els qui s'havien perdut, és a dir, tots i cada un dels homes de la humanitat a qui el pecat ha allunyat de la casa del Pare i que hem fet el gran pecat de privar el Pare de la presència del seu fill.

Jesús es troba amb la dona samaritana. Aquella dona, anant a cercar aigua al pou, és expressió de tots els homes. «No hi ha home o dona que en la seva vida no es trobi al costat d'un pou amb un càntir

buit, amb l'esperança de sadollar el desig més profund del cor, aquell que només pot donar ple significat a la vida» (Missatge al Poble de Déu dels pares sinodals, Sínode de Bisbes 2012). I Jesús no solament es troba amb ella, sinó que va a l'encontre d'ella, interpellant-la i deixant-se interpellar per ella, amb un diàleg misericordiós per portar-la al fons del seu cor i dir-li la paraula de la vida. I ho fa demanant-li aigua, expressant que ell té set. Sí, Jesús té set de la fe d'aquella dona. Jesús té set de l'amor nostre. Jesús té set de l'amor de tots i cada un dels nostres germans que encara no el coneixen i, no coneixent-lo, no el poden estimar. Jesús té set, sí, d'aquell i aquell altre que ell posarà en el teu cor perquè tu siguis el missatger de la bona notícia de l'amor de Jesús per a ell.

Ara bé, immediatament, quan escoltem que ens pertoca a tu i a mi, tornem a pensar: «Però, com és possible que depengui de mi que un meu germà pugui trobar-se amb Crist?» La manera com l'Evangeli ha arribat als homes al llarg de tots els temps ha estat sempre la mateixa: amb el testimoniatge de la vida i de la paraula dels qui creuen en Jesús. Que la salvació de Crist arribi als homes per la meua i la teua predicació és certament una cosa absurda i feble als ulls del món i als ulls de la nostra pobra mirada, però no hi ha cap altre camí. La predicació del Messies crucificat, el signe més pobre de Déu, és l'únic camí pel qual arriba als homes la salvació de Crist.

Com Jesús al pou de Sicar, també l'Església, tots i cada un de nosaltres, sentim el deure d'asseure'ns al costat dels homes i dones del nostre temps per fer present el Senyor en les seves vides, de manera que el puguin trobar, perquè només ell, Jesús, és l'aigua que dona la vida veritable i eterna. Hem de seure al costat de les persones per fer néixer el diàleg de la veritat en la caritat, de la caritat en veritat, com ho va fer Jesús, que va portar la dona samaritana a la veritat més pregona del seu cor: la seva set d'amor veritable. N'hem d'estar ben convençuts: l'anunci de la nostra paraula, pobra i senzilla, però gràvida de la presència de Crist, serà capaç de fer néixer una espurna de llum en la foscor del dolor, de la pobresa, tant material, com moral, com espiritual.

En aquest curs viurem també la joia de l'Any de la Misericòrdia, que el sant pare Francesc ens ha regalat. Som convidats a viure, de manera especial, la misericòrdia de Déu en les nostres vides, i a ser, al mateix temps, per als nostres germans «oasis de misericòrdia», tant cada un de nosaltres com les nostres comunitats. L'amor misericordiós present en el nostre cor ha d'arribar, pel nostre testimoniatge de paraula i d'obra, als cors dels nostres germans. Una de les obres de misericòrdia reclama en aquests moments i sempre la nostra especial atenció: *Era foraster, i em vau acollir* (Mt 25,35). Hem de viure tots nosaltres, Església de Crist, amb el cor ben obert als nostres germans refugiats i immigrants que fugen de la guerra, de

la por, de la fam, de la mort; tots els qui cerquen un millor futur per a ells i els seus fills. Càritas Diocesana té l'encàrrec de coordinar el nostre ajut i de fer-nos arribar les necessitats que hi hagi. Tots hem de posar el millor de nosaltres per donar-hi resposta.

Posem una vegada més la nostra mirada en la imatge de Maria que ens acompanya en la nostra aventura missionera. Ella, gràvida de Jesús, portadora de l'Evangeli, el seu Fill, ens mira amb joia i ens implica, amb la seva mirada plena de llum, a ser, enmig del nostre món, deixebles i missioners de Crist. Que santa Maria ens ajudi a viure ara i sempre l'alegria d'evangelitzar. Maria, Mare de l'Evangeli vivent, Estel de l'evangelització, pregueu per nosaltres! Amén, amén, amén.

> ORDENACIÓ PRESBITERAL de JORGE LUIS SALAS i JEAN DE DIEU NDIZEYE

Catedral de Vic // 4-10-2015

Jr 1,4-9 /// 2Co 5,14-20 /// Jn 10,11-16

Sr. Rector del Seminari Diocesà de Vic,
Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta catedral basílica de Sant Pere de Vic,
Sr. Rector del Seminari Interdiocesà de la Tarraconense,
Germans preveres i diaques,
Familiars i amics de mossèn Jorge Luis i mossèn Jean de Dieu,
Germans, tots fills estimats de Déu.

La història de la vocació sacerdotal dels nostres germans Jorge Luis i Jean de Dieu

ha arribat avui al moment de la crida solemne i definitiva per a esdevenir preveres de l'Església, al servei d'aquesta diòcesi de Vic, amb el cor ben obert a tota l'Església estesa d'orient a occident. El moment que acabem de viure amb la crida i l'elecció fa present la crida de Déu als nostres germans, que va iniciar-se en el seu cor de joves als seus països nats, respectivament, al Perú i a Ruanda, i que, sota la providència de Déu, avui, en aquesta catedral de Sant Pere de Vic, arriba amb crida clara i resposta decidida. No hi ha cap mena de dubte, estimats germans, Jorge Luis i Jean de Dieu: el Senyor, per mitjà de la seva Església, us crida a ser sacerdots, a ser preveres. I tots nosaltres, germans, ens alegrem perquè el Senyor amb aquests dos germans ens fa el do de nous ministres que exerciran el sacerdocí apostòlic al servei de la nostra diòcesi, al servei de les parròquies i comunitats d'aquesta nostra Església de Vic.

Benvolguts germans ordenands, ben segur que en el vostre cor passen en aquests moments molts records, moltes vivències: persones estimades, moments de crida de Déu, de proves, de desànim, d'alegria... El camí de resposta al Senyor no és pas fàcil. La fidelitat que ens demana el Senyor no es fa pas sense lluita i esforç, sense pregària i sacrifici, sense suport dels altres i confiança il·limitada en la misericòrdia de Déu. El qui escolta la veu del Senyor ha de vèncer, com el profeta Jeremies, la por i s'ha d'abandonar amb confiança a les mans de Déu. El Senyor

mai no abandona el qui en ell posa tota la seva confiança. El ministre del Senyor, si de cor s'aboca a complir la voluntat del Senyor i no cerca els seus propis interessos sinó els de Crist, no ha de témer res. En el seu cor i en la seva vida experimentarà la fortalesa de la mà del Senyor, com sant Pere en el llac de Galilea caminant sobre l'aigua i a punt d'enfonsar-se. La mà del Senyor, forta i tendra, sempre és a punt per a qui solament confia en ell (cf. Mt 14, 22-32).

Estimats germans, el sacerdoci és ofici d'amor. L'arrel del sacerdoci ministerial és l'amor de Crist. I ho és en el doble sentit. És l'amor de Crist l'arrel de la crida als qui ell porta en el cor, per tal que siguin en el món transparència d'ell, el bon Pastor; és a dir, que per mitjà de la seva persona, de les seves obres, de les seves mans, de la seva boca Crist es faci present. Crist és el bon Pastor que dona la vida per les seves ovelles, el qui les coneix pel seu nom, i elles el coneixen. La grandesa del ministeri sacerdotal és la de fer present Crist sacerdot, amb una vida lliurada enmig del poble encomanat, amb la certesa clara que qui perd la vida per Crist i pel seu evangeli la troba (cf. Mt 16,25). Aquesta és la grandesa i, al mateix temps, la humilitat del ministre de Crist. Ell ha de viure l'actitud humil d'anar morint cada dia més i més a ell, perquè Crist visqui en ell. L'únic sacerdot entre Déu i els homes és Jesucrist, i els qui ell ha escollit són ministres seus. Els sacerdots de Crist no tenen altre sacerdoci que el d'ell. El

que fan ho fa ell; quan bategen és ell qui bateja; quan beneeixen és ell qui beneeix. I el sacerdoci és ofici d'amor, a més, perquè solament pot ser exercit per aquell que en el seu cor no té cap altre amor que el de Crist. Solament el qui està enamorat del Senyor pot ser el seu ministre, essent sacerdot d'ell enmig de l'Església i del món. En efecte, el fonament de tot ministeri pastoral en l'Església és l'amor al Senyor dels sacerdots, que ha de dirigir tots els aspectes de la predicació i ensenyament, de la celebració dels sagraments i de la preocupació pel Poble de Déu encomanat. L'amor al Senyor és el que ens impulsa a estimar aquells que ell estima i acceptar de bona gana la tasca de comunicar el seu amor als qui serveixen. Quan l'amor a Crist és present en el cor del seu sacerdot, tota tasca encomanda, tota missió, gran o petita, fàcil o difícil, és plena de sentit i és causa de santificació, tant per a ell com per a tots els qui ell serveix.

Encara tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meua veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor, ens ha dit Jesús en l'evangeli que avui hem escoltat. El ministeri sacerdotal té, en aquests moments, més que mai, un encàrrec clar: anar a la recerca de les persones per portar-los la Bona Nova de l'amor de Déu. Als ministres del Senyor se'ns demana d'anar al capdavant de la sortida missionera i evangelitzadora de l'Església. Hem de viure l'aspecte de ser pastors, que han d'anar, com ens diu el papa Francesc,

tant al davant, com al mig i al darrere del ramat. Hem de viure a l'uníson, tant l'aspecte de pastors del Poble de Déu com el de ser pescadors d'homes, amb el desig d'anar a trobar tots i cada un dels qui tenim encomanats, més enllà del petit ramat, més enllà dels batejats, arribant a tots els homes, siguin creients o no creients en Crist.

Fills estimats, avui rebreu un gran do del Senyor. Un do que demana de vosaltres una resposta amb la santedat de la vida. El do que rebreu per la imposició de mans i la pregària de l'Església us farà ser enmig del món transparència de Crist. Però aquest do s'ha de fer vida, vida autèntica amb la força de l'Esperit Sant, per a ser llum per als altres. Tot el vostre ser, tota la vostra persona restarà com expropiada a fi que Crist visqui en vosaltres. Els altres, tots aquells a qui servireu, volen veure Crist en la vostra persona i en el vostre ministeri. Un ministeri que us demana la fidelitat dels administradors dels misteris de Déu, per tal que el poble sigui regenerat pel baptisme, s'alimenti del pa de l'Eucaristia, els pecadors puguin reconciliar-se amb Déu i els germans, i que, principalment els malalts i els presos, rebin el confort de la misericòrdia sanadora i alliberadora. Que n'és, de gran, el ministeri sacerdotal! Que n'és, al mateix temps, de gran, la responsabilitat dels sacerdots! Sant Francesc d'Assís tenia un ardent fervor, que li penetrava fins al moll dels ossos, pel sagrament del Cos del Senyor i, per això, volia que es tinguessin en molta veneració les mans del sacerdot, a les quals

s'ha concedit el poder tan diví de realitzar aquest sagrament. Deia amb freqüència: «Si em succeís de trobar-me al mateix temps amb algun sant que ve del cel i amb un pobre sacerdot, m'avançaria a presentar els meus respectes al prevere i correria a besar-li les mans, i diria: "Escolta, sant Llorenç, espera, perquè les mans d'aquest toquen el Verb de vida i posseeixen quelcom per damunt del que és humà"» (*Celano, Vida segunda*, 201). Però també era molt clar sant Francesc respecte als sacerdots que no complien la seva missió. Deia als seus germans, amb força i dolcesa al mateix temps: «Hem estat enviats en ajut dels clergues per a la salvació de les ànimes, amb la finalitat de suplir el que manca en ells. Cadascú rebrà la recompensa conforme, no a la seva autoritat, sinó al seu treball... I, si ells impedeixen la salvació dels pobles, correspon a Déu donar el càstig, que, per cert, els el donarà en el temps oportú... Encobriu —concloïa— les seves caigudes, supliu les seves moltes deficiències; i, quan féssiu aquestes coses, sigueu més humils» (*Ibidem*, 146).

En aquest moment de gràcia, en què els nostres germans Jorge Luis i Jean de Dieu esdevenen sacerdots de Crist, ens cal fer una crida clara als joves de la nostra diòcesi. Déu crida molts d'ells a esdevenir sacerdots de Crist. És gran la collita i fan falta molts segadors. Ens cal pregar confiadament al Senyor, l'amo dels sembrats, perquè hi enviï treballadors. Hem de pregar amb insistència per tal que els cors dels joves cridats siguin la terra bona que

doni el fruit que vol el Senyor. I hem de tenir més gosadia a proposar-ho i, sobretot, més gosadia a portar els nostres infants i joves a les fonts del trobament personal amb Crist, que viu en la seva Església, com són la pregària, els sagraments, sobretot l'Eucaristia i la confessió. Acompanyar infants i joves a fresar els camins de la vida evangèlica, la vida de servei i generositat, de pregària i d'humilitat, en el si de les parròquies i comunitats serà, sense cap mena de dubte, primavera de vocacions al servei dels més pobres i necessitats de la nostra societat, a tots els qui en el nostre món cerquen, moltes vegades sense saber-ho, la misericòrdia del nostre Déu.

En la vida del sacerdot hi ha de tot: moments de força i moments de feblesa, moments d'alegria i moments de sofriment, moments de pau i moments de turbulència. Maria, mare de Crist, l'únic i gran sacerdot, és també la mare dels sacerdots. El papa Francesc convidava en una ocasió uns sacerdots joves a refugiar-se sempre sota el mantell de santa Maria, Mare de Déu. El sacerdot mai no és orfe; sempre té Maria com a mare. I ella ho és sempre, i sempre, també, hi és; i encara més, si és possible, en els moments de feblesa, de sofriment, de turbulència. A ella, a santa Maria, doncs, encomanem aquests dos germans nostres que rebran el do del sacerdoci apostòlic en el grau de preveres, perquè sempre i en tot moment siguin allò que avui rebran, tant en el seu cor com en les seves vides lliurades del tot al servei de Crist, a qui sigui donada, en la seva Església i en el

món, la glòria amb el Pare i l'Esperit Sant pels segles dels segles. Amén.

> INAUGURACIÓ DEL CURS DE L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIUSES DE VIC – 2015-2016

Dijous XXVII- I - MI 3,13-20a // Lc 11,5-13

Sr. Rector del Seminari Diocesà,
Sr. Director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic,
Professors, alumnes,
Germans tots, estimats de Déu.

Penseu que si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen, ens ha dit Jesús en l'evangeli que hem escoltat. Jesús ens convida a demanar amb tota confiança l'Esperit Sant al Pare del cel. I això és el que fem en la missa d'inici de curs del nostre Institut Superior de Ciències Religioses. Demanar l'Esperit Sant en l'inici del curs acadèmic és confessar que la ciència que en aquesta institució d'estudis superiors del bisbat de Vic es dona, no prové solament de la carn i de la sang, de la mera raó i esforç, sinó que té un aspecte fonamental de gràcia, de do, perquè es tracta de la comprensió més i més profunda dels misteris de la fe cristiana, i això solament es pot fer amb la llum de l'Esperit Sant. Invoquem, doncs, amb tota confiança l'Esperit Sant perquè es vessi abundantment en els cors de tots els qui formem aquest Institut, per tal que tot

el que en aquest curs s'hi faci sigui sempre per a glòria de Déu i per a bé dels homes.

L'autèntica ciència és la ciència de l'amor. Tot l'ample camp del coneixement no té cap altra finalitat autèntica que ajudar els homes a viure amb dignitat. Tota la ciència de l'autèntic saber ens ha d'ajudar a comprendre millor qui som nosaltres i, al mateix temps, a viure amb harmonia amb els nostres germans i amb la creació, que Déu ens ha donat i que és la nostra casa comuna, com bellament i profunda ens ho recorda el papa Francesc en l'encíclica sobre la cura de la casa comuna, *Laudato si'*. La ciència que fa néixer l'Esperit Sant en el cor de les persones és la de l'amor. Què hi guanyariem de tenir tots els coneixements i tots els instruments per a aconseguir-ho tot si ens manqués la caritat? Ara bé, com ens diu el llibre del *Càntic dels Càntics: Els mars profunds no podran apagar l'amor, ni ofegar-lo les fonts dels oceans. I si algú oferia tots els béns de casa seva a canvi de l'amor, només obtindria menyspreu* (8,7). L'amor és un do. I per això, sense cap mena de dubte, solament des de la llibertat pot néixer l'amor, i, al mateix temps, solament des de la llibertat pot ser donat l'amor.

Invocar, doncs, l'Esperit Sant, l'Esperit d'Amor, en aquest inici de curs significa posar-nos en l'actitud de demanar el do més important, el que pot donar sentit a tot el que farem, el que farà néixer la concòrdia i l'harmonia entre nosaltres, el que farà que en la unitat

brilli la riquesa de la diversitat i que en la diversitat es manifesti la bellesa de la unitat. Perquè, quan l'Esperit Sant ens és donat, aquest do increat ens uneix a Déu i entre nosaltres, pel mateix principi que ell segella la unitat de l'amor i de la pau en Déu mateix.

L'inici de curs del nostre Institut ens obre també a la necessitat de reviuere el que som. No som una mera institució acadèmica, som una realitat de l'Església que vol fer-se present en el camp de la formació de les persones en grau superior. No hi ha cap por a fer present l'Església en el camp de la raó i de la ciència. La nostra fe cristiana ens fa veure la total i plena unitat entre el Déu creador de totes les coses i de tots els homes i el Déu redemptor. Darrere de tota la realitat hi ha un *logos*, una raó de tot. D'ací neix la ciència cristiana, que tants bons fruits ha donat i dóna en tants i tants de camps. I aquest *logos* és el mateix que s'ha fet carn en el si virginal de Maria i ha estat el redemptor de la humanitat, en qui tot ha estat recreat després del pecat original, i en qui tot arriba a la seva plenitud.

En altres moments de la història la ciència del coneixement de Crist era la culminació del saber; ara, però, el coneixement de Crist resta relegat per a alguns a mera ciència subjectiva, reservada a l'àmbit de la religió. En el segle XVIII, segle de la llum, va irrompre amb força la deessa raó com a contraposada a la fe i a la ciència que en brolla. En aquells moments la lluita de l'Església i,

en ella, de moltes persones com el bisbe de Vic Francesc Veyan i Mola, de qui el pròxim desembre celebrarem els dos-cents anys de la mort, van lluitar i van posar els instruments per a manifestar que la fe cristiana no ha de tenir por de la raó i les ciències. Però, en aquests moments de la nostra història, tots nosaltres hem de treballar per dir i per viure de moltes maneres que la raó i la ciència autènticament humanes no han de tenir cap por de la fe cristiana, ja que ella no pren res del que és autènticament humà, sinó que ajuda a obrir nous horitzons de saber i realitats profundament humanes.

Aquest és un dels reptes més clars que té el nostre Institut, des de la realitat petita del que som, però que és, al mateix temps, una realitat cridada a ser significativa en aquest ciutat de Vic i en tota la nostra diòcesi. Amb la formació autènticament cristiana i eclesial, oberta a les realitats del saber i, al mateix temps, oberta a les necessitats del nostre món, el nostre Institut fa un servei autèntic, tant als qui s'hi apropen com a tots aquells a qui arriba per la presència dels qui en sou professors i alumnes.

Però retornem a la paraula clara i senzilla del Senyor que avui hem escoltat. La invitació de Jesús és que preguem constantment i amb confiança. Sabem que Déu és el nostre Pare, que sempre ens escolta i vol el millor per a nosaltres. La pregària, per a uns professors i estudiants de ciències religioses, no pot ser una «assignatura optativa», tots l'hem de cursar, però no com una

assignatura merament obligatòria, sinó com aquella obligació que neix de l'amor, és a dir, amb la màxima llibertat. Ara bé, per a poder pregar autènticament ens cal viure les tres actituds que ens ha dit Jesús avui en l'evangeli que hem escoltat: demanar, cercar, trucar. Solament el cor del qui sap que és pobre, del qui sap que la raó de la seva vida no la troba en ell mateix, del qui cerca la veritat amb la certesa que aquesta existeix i té un rostre, del qui sap que és pelegrí i va a la recerca de la pàtria definitiva; en una paraula, solament el qui és pobre prega i en ell es fan realitat plena d'esperança les paraules de Jesús. Feliços els pobres en l'Esperit: d'ells és el Regne del cel (Mt 5,3).

Comencem, doncs, el nostre curs acadèmic pregant. Demanem el do de l'Esperit Sant que ens sigui guia en el camí de coneixement, en el camí de la pregària, en el camí de l'amor. Que santa Maria, seu de la Saviesa, intercedeixi per tots nosaltres i per tots els qui formem la família de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. Amén.

> CLOENDA DE L'ANY JUBILAR TERESIÀ AMB MOTIU DELS CINQ-CENTS ANYS DEL NAIXEMENT DE SANTA TERESA D'ÀVILA

Monestir de Sant Josep i Santa Teresa de Jorba,

Monestir de Santa Teresa de Vic,
15-10-2015

Cloure l'Any Teresià ens dol. Han estat moltes les ocasions de gràcia que hi hem pogut viure tots nosaltres. Hem pogut llegir la seva vida, les seves obres; hem tingut també l'oportunitat d'escoltar moltes coses d'ella i hem gaudit amb les celebracions que hem fet durant aquest any. La Santa se'ns ha fet una mica més familiar, se'ns ha posat una mica més en la nostra vida i l'hem acceptada com a mestra de vida cristiana; i certament que n'és, i molt, de mestra de vida cristiana. Qui la prengui com a mestra aprendrà a caminar més i més pel camí de l'evangeli; avançarà pel camí dels veritables deixebles de Jesús.

Santa Teresa de Jesús, com el seu mateix nom indica, és una enamorada de Jesús. Teresa i el seu Jesús no es poden separar. De fet, tot el que ella va fer, amb les fundacions dels «palomarcitos de la Virgen», els monestirs de carmelites descalces, i tot el que ens diu en els seus escrits, tot això és a fi que siguin molts els qui visquin amb el cor enamorat de Jesús, per a glòria de Déu i bé dels homes. Enamorar de Jesús és la dèria de santa Teresa. Perquè, què és la vida cristiana, sinó relació amb Jesús? I com pot relacionar-se una persona amb Jesús sense enamorar-se'n? Qui el coneix de veritat no pot fer res més que estimar-lo. Com es pot resistir de no estimar el qui és el mateix Amor? De fet, santa Teresa tenia una relació tan profunda amb Jesús que el sentia sempre al seu costat. Deia: «No podemos sino andar siempre con él» (MVII, 8,1). I de fet,

germans estimats, ¿com pot un cristià viure l'alegria de la fe cristiana si no experimenta aquesta presència de Jesús?

Pot ser que alguns em diguessin: «Amb els problemes que hi ha en la nostra societat, en la nostra Església, en les nostres comunitats, i ara aquest beneït home es posa a fer floritures espirituals.» Però és que, escoltant el cor de santa Teresa i el cor de l'Església, jo no vull saber res més, ni predicar res més que Crist, i Crist crucificat, que, des de la creu, ens pidola el seu amor: *Tinc set* (Jn 19,28), com també el pidolà a la dona samaritana: *Dóna'm aigua* (Jn 4,7). Un cristià és de veritat la sal de la terra i la llum del món (cf. Mt 5,13.14), si viu la centralitat de Crist en el seu cor o, almenys, si malda, si lluita, perquè aquesta sigui la realitat més important de la seva vida. Si no fos així, el nostre testimoni restaria reduït a mer ensenyament, a mera ètica, a meres idees, a valors que el primer vent fort s'enduu. De fet, si no creiem que Jesús és realment viu, que realment ha ressuscitat i que realment és viu entre nosaltres, som els qui fem més llàstima enmig de tots els homes (cf. 1Co 15,19).

Santa Teresa no s'entén sense Jesús. Ella quan estima ho fa del tot. Tota la seva vida, la seva persona i les seves obres són expressió d'un cor que no en té prou amb miquetes, no en té prou amb quelcom. El cor de santa Teresa és un cor que ho vol tot; i no un tot qualsevol, sinó aquell que és «¡Para siempre, siempre, siempre!» (V

1,6). I ja sabem qui és l'únic que perdura sempre, l'únic que ella podia estimar del tot i per sempre: Déu, nostre Senyor, «el Señor de las misericordias». Germanes carmelites d'aquest monestir, la nostra Església, tots nosaltres necessitem el vostre testimoniatge que manifesti que Jesús és estimat del tot per vosaltres; que la vostra vida és lliurada del tot a Jesús; que la vostra vida és lliurada del tot a Jesús sempre, sempre, sempre. Quin do més gran per a les famílies, per a les parròquies, per a l'Església, la vostra vida amagada en Crist, seguint les petjades de santa Teresa! Estic cert que vosaltres mateixes, i també nosaltres, solament podem copsar en aquest món una espurna del foc de gràcia que brolla per a tota l'Església del cor d'una carmelita que viu amb el neguit de ser del tot del Senyor, en la concòrdia i la pau de la fraternitat. En aquest món aquest misteri se'ns esmuny; en l'eternitat del cel, el gaudirem en la visió dels dons d'amor de Déu en aquesta vostra comunitat per a bé de l'Església.

Santa Teresa, doncs, ens convida a fressar el camí de l'enamorament de Jesús, del seguiment de Crist; el camí dels autèntics cristians. Ella ens convida a donar resposta a la vocació més profunda que portem tots els homes en el més pregon del nostre cor: la vocació divina, la vocació de l'home a la comunió amb Déu, que ens ha creat i ens ha alliberat del poder del pecat i de la mort (cf. GS, 19). Ella ens crida a redescobrir-nos contínuament com a estimats de Déu. El

Senyor ens estima tal com som i ens crida a viure en la plenitud de la nostra vida, que és la santedat. En el més profund de la nostra ànima és present Déu mateix. Descobrir que no «estamos huecos por dentro» és la invitació que ella ens fa: «Qué bienes puede haber en esta alma o quien está dentro del alma o el gran valor de ella, pocas veces lo consideramos» (M I, 1,2). Teresa ens convida a l'aventura d'endinsar-nos en nosaltres mateixos, per a poder viure l'amor a Déu i als germans. I ja sabem què ens diu la mestra de vida cristiana: «La puerta para entrar en este castillo és la oración y consideración, no digo más mental que vocal; que como sea oración, ha de ser con coonsideración; porque la que no advierte con quien habla y lo que pide y quién es quien pide y a quién, no la llamo yo oración aunque mucho menee los labios» (M I, 1,7). El camí d'endinsar-nos en el més pregon de la nostra ànima és, com ja hem dit, sortir, al mateix temps, de nosaltres mateixos. I la senda d'aquest endinsar-s'hi i sortir-ne és possible solament posant la mirada en Jesús: «Nunca salimos de nosotros mismos... Pongamos los ojos en Cristo nuestro bien y allí deprenderemos la verdadera humildad» (M I, 2,11) I la meta és la santedat, que és la perfecció de l'amor: «Entendamos que la perfección verdadera es amor de Dios y del prójimo» (M I, 2,17).

El camí del cristià és el camí dels deixebles de Crist. Ningú no pot seguir el Senyor si no ha escoltat en el seu cor la crida de Jesús a

seguir-lo. Hem de ser dels cridats i els escollits, dels qui han escoltat la veu de Jesús a seguir-lo i lluiten de veritat perquè el pecat no domini el seu cor; lluiten per fugir de les ocasions de pecat. Però, encara més, hem de lluitar perquè la voluntat nostra sigui la de Crist. Ens ensenya santa Teresa: «Toda la pretensión de quien comienza oración ha de ser trabajar y determinarse y disponerse con cuantas diligencias pueda a hacer su voluntad conformar con la de Dios... en esto consiste toda la mayor perfección que se puede alcanzar en el camino espiritual» (M II, 1,8). La lluita del cristià per ser deixeble autèntic de Crist s'ha de fer, però, amb «gran confianza, porque conviene mucho no apocar los deseos, sino creer de Dios, que si nos esforzamos poco a poco, podremos llegar a lo que muchos santos con su favor» (V, 13,2).

Qui vulgui ser de veritat deixeble del Senyor en el camí evangèlic que santa Teresa ens indica, ha de saber a més que ha de viure amb perseverança malgrat les dificultats, les contrarietats, els malentesos... Però aquesta perseverança l'ha de viure també amb l'actitud de deixar que Déu prengui la iniciativa en la seva vida; que Déu mateix faci present la seva voluntat, més enllà dels nostres plans, més enllà dels nostres projectes. Hem de deixar que Déu mateix ens sorprengui en els esdeveniments de la vida. Ser deixeble de Jesús significa ser capaç de dir: «Pruébanos, tú, Señor, que sabes las verdades, para que nos conozcamos» (M III,

1,9). Que no ens passi a nosaltres com al jove ric de l'evangeli, el qual ho havia fet tot bé. Però, quina llàstima!, ho havia fet tot bé, excepte el que li proposava Jesús (cf. Mt 19,16-22).

Tot i això, el deixeble de Crist no pot oblidar mai que tot és do, tot és gracia. «Porque da el Señor cuando quiere y como quiere y a quien quiere como bienes suyos, que no hace agravio a nadie» (M IV, 1,2). I aquesta realitat s'experimenta en la vida i en la pregària, que en aquesta etapa té una característica: «Solo quiero que estéis advertidos que para aprovechar en este camino..., no está la cosa en pensar mucho, sino en amar mucho, y así lo que más os despertare a amar, eso haced» (M IV 1,7). Déu vol donar-se més i més. I ell mateix ens fa el do del seu amor. I encara més, ell mateix eixampla el nostre cor a fi que pugui rebre els dons de Déu, que fan possible que estimem més el Senyor, amb «la mayor determinación de desear contentar en todo a Dios» (ibídem); i que estimem més els germans: «Obras quiere el Señor... y si vieres loar mucho a una persona, te alegres más mucho que si te loasen a tí» (M V, 3,11). El qui es deixa fer per Déu experimenta en la seva vida el que diu el salm: *Correré pel camí dels vostres mandaments, si vos m'eixampleu el cor* (118,32),

El cristià és deixeble de Crist que el segueix pel camí de la creu a la resurrecció. Aquesta és la vida nova que hem rebut en el baptisme. Tota la nostra vida cristiana és

expressió de la llavor rebuda en el nostre baptisme. En ell ja hem rebut tots els dons, que hem de desenvolupar amb el do de la mateixa gràcia. En la nostra vida, si som fidels a deixar-nos acompanyar sempre per la misericòrdia de Déu que ens salva del poder del pecat i de la mort, guardant-nos i guarint-nos, anirem avançant en la meta de la vida cristiana, en paraules de sant Pau: *Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi* (Ga 2,20). L'obra de Déu en el nostre cor i en la nostra vida és immensa. «La grandesa de Dios no tiene término, tampoco sus obras. ¿Quién acabará de cantar sus misericordias y grandezas?» (M VII, 1,1), deia santa Teresa.

Germans estimats, en aquest Any Teresià que avui clausurem hem pogut ser testimonis de la grandesa de l'obra de Déu en el cor i en la vida de santa Teresa. Amb ella no podem deixar de dir: *Misericordias Domini in aeternum cantabo*. Avui, en el final del cinquè centenari del naixement de santa Teresa de Jesús, cantem la misericòrdia infinita de Déu a favor dels homes. Que tots nosaltres, per la intercessió i el mestratge de santa Teresa, ens deixem omplir el cor d'aquesta misericòrdia i que, al mateix temps, siguem testimonis davant dels nostres germans de l'Amor que no mor mai, de l'Amor que no cessa de donar-se a favor dels homes, perquè en Jesús tinguem la vida eterna. A Jesús, en la unitat del Pare i de l'Esperit Sant, tot honor i tota glòria en la seva Església i en tot el món, pels segles dels segles. Amén.

> INICI TERCERA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL TER-COLLSACABRA

Catedral de Vic – Altar de Sant Bernat Calbó
– 23-10-2015

Divendres XXIX-I: Rm 7,18-25// Lc 12,54-59

La visita pastoral és un moment de gràcia, tant per al bisbe diocesà, que pot exercir el seu ministeri de pastor ben a prop d'aquells que el Senyor li ha encomanat, com també per a tots els qui, amb cor obert, acullen el Senyor que visita el seu poble, per mitjà del ministeri gran del bisbe, en la «gerra de terrissa» que és la seva persona. I, com a moment de gràcia que és, no podem fer res més que iniciar la santa visita pastoral amb la celebració de l'Eucaristia en aquesta capella de la nostra catedral on reposen les restes del bisbe sant de la nostra diòcesi, sant Bernat Calbó.

La tercera visita pastoral que faig com a bisbe d'aquesta diòcesi a l'arxiprestat del Ter-Collsacabra s'insereix plenament en el moment en què estem desenvolupant el Pla Diocesà de Pastoral, *L'alegria d'evangelitzar*; en concret, en el segon curs, en el qual tenim com a lema *Comparteix la teva fe*. I és això mateix el que el bisbe ha de fer en la visita pastoral: testimoniar la seva fe. El testimoniatge de fe que el Senyor demana al bisbe és el del servei humil a favor de tots, essent servidor de tots, en allò que li és propi. El bisbe és el testimoni de la fe dels apòstols. La seva tasca principal és anunciar la fe cristiana i vetllar a fi que aquesta fe

es mantingui incòlume en tots els fidels. El bisbe ha de ser un home de fe; un home a qui la fe en Crist impregni tot el seu ésser, que no hi hagi cap racó del seu cor i de la seva vida que no siguin del tot del Senyor. Però, al mateix temps, el bisbe ha de viure en primera persona el que diem en aquest curs pastoral: compartir la fe amb tots els homes. Estimats germans, pregueu per mi, perquè sigui realment home de fe i missioner de Crist, enmig de vosaltres i particularment en les parròquies i comunitats de l'arxiprestat del Ter-Collsabra en aquesta tercera visita pastoral.

El protagonista principal de tota missió eclesial és sempre l'Esperit Sant. Demanem, doncs, amb el cor ple de fe, que es vessi abundantment en el cor dels cristians de les parròquies i comunitats de l'arxiprestat que visitaré, perquè sorgeixi una nova florida de persones que, escoltant la veu del Senyor, es llancin a l'aventura missionera de compartir la seva fe amb els germans. Necessiten avui moltes persones que abandonin la por i la vergonya d'acostar-se als seus germans, en el tu a tu, per compartir la fe en el diàleg de la caritat. Ho hem dit moltes vegades, però ho hem de tornar a repetir: la missió és cosa de tots. I quan diem tots, volem dir tots, sense cap excepció. Com ens ensenya el sant pare Francesc, el deixeble de Crist és, al mateix temps que deixeble, missioner de Crist. No sé si som molts o pocs en cada comunitat, però si, els qui hi som, ens llancem a l'anunci evangelitzador de Crist, certament l'alegria

renaixerà en molts cors i nosaltres experimentarem l'alegria d'evangelitzar.

Som també a menys de dos mesos de l'inici de l'Any Sant de la Misericòrdia, convocat pel papa Francesc, i bona part d'aquesta visita pastoral la viurem dins aquest any de gràcia. Convocant l'Any de la Misericòrdia, el Sant Pare ens indica un camí molt clar a fressar. El camí de l'Església és l'home, ens deia sant Joan Pau II. L'Església és enviada per Déu enmig de la humanitat perquè sigui instrument de misericòrdia. L'Església és la comunitat dels qui viuen de la misericòrdia de Déu. El nostre testimoniatge principal i quasi únic és el de donar a conèixer que som una comunitat de salvats per Crist del poder del pecat i de la mort. Els qui vivim de misericòrdia, de la nostra part, no podem fer res més que compartir aquesta misericòrdia que hem rebut amb els nostres germans. Aquest és el camí missioner que vol el Senyor i que el Papa clarament ens indica. Hem d'anar a trobar-nos amb els germans per portar-los la bona nova de l'amor misericordiós de Déu que guareix i allibera.

En el cor de tota persona hi ha moltes ferides que solament Crist, el bon samarità, pot guarir. En la primera lectura hem escoltat un fragment de la carta de sant Pau als cristians de Roma, on Pau expressa la ferida que hi ha en el seu cor: *Jo voldria fer el bé, però només sóc capaç de fer el mal*. És la ferida que hi ha en tot cor per causa del pecat original. Arribar a descobrir

aquesta veritat és un do de Déu, perquè és l'inici de la conversió. Saber que estic ferit i que necessito guarir-me, vet aquí la condició indispensable per a obrir-se a l'amor misericordiós de Déu. Sant Pau ho expressa d'aquesta manera: *Pobre de mi, que en sóc, de dissortat! Aquest cos em porta a la mort. Qui me'n podrà alliberar?* Escoltar el batec del nostre cor i el batec del cor del germà, és camí d'evangelització que ens ha de portar a l'anunci clar de Jesús, des del testimoniatge personal, com ens ha dit sant Pau: *Donem gràcies a Déu, per Jesucrist, el nostre Senyor: ell és qui ens allibera.*

Sí, germans, és Crist qui ens allibera. El missatge de la llibertat que Crist dóna als homes és el missatge de sempre, des dels inicis de l'Església i fins a la fi dels segles. Solament Crist és la nostra llibertat. Aquesta ha estat l'experiència dels esclaus de l'època romana que es convertien a la fe cristiana, a aquell que estima sempre i dóna la veritable llibertat; és l'experiència dels pobres de tots els temps i tots els llocs, que descobreixen la font de la vida plena en l'amor incondicional de Déu, en qui es pot confiar del tot. I és també el missatge que estan esperant tantes i tantes persones de totes edats i condicions dels nostres llavis i la nostra vida. Ells esperen, sense adonar-se'n, en Crist, Crist viu i alliberador, misericordiós i guaridor. I Crist és ben a prop seu. Perquè és el qui ha mort en la creu i ha ressuscitat, el qui era mort però ara viu eternament. Hem d'obrir més i més

els nostres ulls a la seva presència enmig nostre. Recordem les paraules de Jesús en l'evangeli d'avui: *Vosaltres sabeu endevinar el temps per l'aspecte de la terra i el cel, ¿i ara no endevineu quins moments esteu vivint?* El temps que vivim és el temps de Crist. Aquesta és la realitat més certa que la fe ens dóna. El nostre món necessita el testimoniatge dels cristians que donin la certesa de la presència de Crist enmig del món, de Crist que allibera i salva, ara i aquí. No som testimonis ni d'una idea, ni d'una ètica, ni d'un personatge del passat i la seva causa, sinó testimonis de qui és viu enmig nostre per portar-nos la bona nova de l'Amor que no mor mai.

Encomaneu-me, germans estimats, i pregueu per tots els qui rebran la visita pastoral, perquè sigui de veritat un moment de gràcia que ens llanci a tots a ser missioners enmig dels nostres pobles i ciutats; ens encomanem a la intercessió de sant Bernat Calbó i de tots els bisbes d'aquesta diòcesi que estan en la presència de Déu. Que santa Maria, tan present en l'arxiprestat del Ter-Collacabra, sota les advocacions, entre altres, de la Gleva, de Rocapervera, de Bellmunt, de Cabrera, del Far, intercedeixi per tots nosaltres. Amén.

ALTRES TEXTOS

> **INAUGURACIÓ DEL CURS DE L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES DE VIC – 2015-2016**

Seminari Diocesà // 8-10-2015